

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,
5728/1968

(א)	
<p>“And G-d spoke all these words, saying: I am...” — and the Alter Rebbe emphasizes: why does it say “all these words,” for it seemingly should have said “And G-d spoke, I am...”</p>	<p>וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר אֲנֹכִי גוֹי, וּמְדַבֵּיִק אֲדַמּוּ"ר הַזֶּקֶן מֵהוּ אוֹמְרוֹ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, דְּלִכְאוּרָה הֵיחָד לִיה לְמִימַר וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֲנֹכִי גוֹ'.</p>
<p>He explains that “all these words” refers to the entire Torah, even that which a veteran student is destined to innovate, etc.</p>	<p>וּמִבְּאֵר, דְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָאִי עַל כָּל הַתּוֹרָה כּוּלָּהּ, וְכָל מָה שֶׁתְּלַמֵּיד וְתִיקַם עֲתִיד לְחַדֵּשׁ וְכוּ'.</p>
<p>And this is what is meant by “And G-d spoke all these words,” that within the Ten Commandments (“I am...” etc.) is encompassed the entire Torah (“all these words”).</p>	<p>וְזֶהוּ וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, דְּבִעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת (אֲנֹכִי גוֹ') נִכְלָל כָּל הַתּוֹרָה כּוּלָּהּ (כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה).</p>
<p>And one may link this with Rashi’s explanation on the verse: that the phrase “all these words” (preceding “I am...”) comes to teach that all Ten Commandments were said initially in a single utterance, and afterward each utterance was explained individually.</p>	<p>וַיֵּשׁ לְקִשְׁרֵי זֶה עִם פִּירוּשׁ רַשִׁי"י עַל הַפְּסוּק, דְּמָה שֶׁכָּתוּב אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה (קוּדָם לְאֲנֹכִי גוֹ') הוּא לְלַמֵּד שֶׁכָּל עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת נִאֲמְרוּ (תְּחִילָה) בְּדִיבּוּר אֶחָד, וְאַחַר כֵּן תִּזְרַם וּפִירֵשׁ כָּל דִּיבּוּר וְדִיבּוּר בְּפָנָי עֲצָמוֹ,</p>
<p>The intent of both explanations is that the giving of the Torah took place in a manner of general and specific.</p>	<p>דְּתוֹכְנָם שֶׁל שְׁנֵי הַפִּירוּשִׁים הוּא, שֶׁנִּתְיַנַּת הַתּוֹרָה הֵיחָד בְּדֶרֶךְ כָּלל וּפְרָט.</p>
<p>Only, according to Rashi’s explanation, the verse is referring to the Ten Commandments themselves, which were at first stated in general (one utterance), and afterward detailed one by one.</p>	<p>אֵלֶּא שֶׁלְפִי פִירוּשׁ רַשִׁי"י מְדַבֵּר הַכָּתוּב בְּעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת עֲצָמָם, שֶׁתְּחִילָה נִאֲמְרוּ בְּכַחֲנִינַת כָּלל (דִּיבּוּר אֶחָד) וְאַחַר כֵּן נִפְרְטוּ כָּל דִּיבּוּר וְדִיבּוּר בְּפָנָי עֲצָמוֹ</p>
<p>Whereas according to the Alter Rebbe, the verse is referring to the particulars of Torah, which were also initially given in a general form—within the Ten Commandments—and then later unfolded in detailed revelation.</p>	<p>וּלְפִי פִירוּשׁ אֲדַמּוּ"ר הַזֶּקֶן מְדַבֵּר הַכָּתוּב בְּהַפְּרָטִים דְּתּוֹרָה, שֶׁגַּם הֵם נִתְּנּוּ תְּחִילָה בְּכַחֲנִינַת כָּלל, בְּעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, וְאַחַר כֵּן נִפְרְטוּ וְנִמְשְׁכוּ בְּגִילוּי.</p>
<p>And one can add: that even this very process—the specification and revelation of the Ten Commandments—was itself done in a mode of general and specific.</p>	<p>וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף, שֶׁגַּם זֶה גּוֹפֵא (הַפִּירוּשׁ וְהַגִּילוּי דְּעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת) הֵיחָד בְּאוֹפֵן דְּכָלל וּפְרָט.</p>
<p>For the beginning of the extension and specification of the Ten Commandments is in the Written Torah, and afterward in even more specificity within the Oral Torah—</p>	<p>דְּתְּחִילַת הַהִמְשָׁכָה וְהַפִּירוּט דְּעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת הוּא בַּתּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב, וְאַחַר כֵּן בְּפְרָטִיוֹת יוֹתֵר בַּתּוֹרָה שְׁבֻעַל פִּה,</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

<p>for the entire Oral Torah is an explanation and elucidation of the Written Torah (“from where are these words derived?—says the verse”).</p>	<p>דְּכַל הַתּוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה הִיא פִּירוּשׁ וּבִיאוּר בְּתוֹרָה (שֶׁבְכֶתֶב (מִנְּא הִנִּי מִיֵּלֵי אֲמַר קָרָא</p>
<p>And even the Oral Torah itself is structured in a manner of general and specific—Mishnah, Baraisa, Gemara, etc., until everything that a veteran student is destined to innovate.</p>	<p>וְהַתּוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה גּוֹפֵא הִיא גַם כֵּן בְּאוֹפֶן דְּכָלֵל וּפְרָט, מִשְׁנָה בְּרִייתָא גְמָרָא וְכוּ' עַד כָּל מָה שֶׁתִּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ.</p>
<p>And this requires understanding: since all the details of Torah—even everything that a veteran student will innovate—were all given to Moshe at Sinai, why weren't they originally given in revealed form? Why were they first given in a general fashion?</p>	<p>וְצָרִיד לְהַבִּין, מִכִּינּוּן שֶׁכָּל הַפְּרָטִים דְּתוֹרָה, עַד לְכָל מָה שֶׁתִּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ, הַכֵּל נִיתֵן לְמֹשֶׁה בְּסִינַי, לְמָה לֹא נִיתְּנוּ מִלְּכַתְחִילָה בְּאוֹפֶן גְּלוּי, וּמִדּוּעַ נִיתְּנוּ תַּחֲלִילָה בְּבַחֲנֵינָת כָּלֵל.</p>
<p>(ב)</p>	
<p>And this will be understood from what we find similarly in the creation of the world (“He looked into the Torah and created the world” — Zohar I:134a), which was also in a manner of general and specific.</p>	<p>וַיּוֹבֵן זֶה מִמָּה שֶׁמְצִינּוּ עַל דְּרָדְוָה גַם בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם (אֲסֵתְכֵל בְּאוֹרֵייתָא וּבְרָא עֲלֵמָא), שֶׁהִיטָה בְּאוֹפֶן דְּכָלֵל וּפְרָט.</p>
<p>For our sages of blessed memory said: “With ten utterances the world was created,” yet it could have been created with one utterance.</p>	<p>דְּאָמְרוּ רַז"ל בְּעֵשְׂרֵה מְאָמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם כּו' בְּמֵאֲמַר אֶחָד יְכוּל לְהַבְרִאוֹת</p>
<p>And it is known that the “one utterance” is the statement of “Bereishis” (“In the beginning”), for Bereishis too is considered a maamar (“utterance”).</p>	<p>וְנִדּוּעַ דְּמֵאֲמַר אֶחָד הוּא הַמְּאָמַר דְּבְרֵאשִׁית (בְּרֵאשִׁית, נִמְי מְאָמַר הוּא</p>
<p>It is a general utterance that includes the nine utterances that follow.</p>	<p>שֶׁהוּא מְאָמַר כָּלְלִי שְׁכוּלֵל ט' הַמְּאָמְרוֹת שֶׁלְאַחֲרָיו</p>
<p>This is what is written: “In the beginning, God created the heavens and the earth.” And our sages said: “The word ‘the heavens’ includes all their hosts; ‘the earth’ includes all her hosts.”</p>	<p>דְּזָהוּ מָה שֶׁכְּתוּב בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאָמְרוּ רַז"ל אֶת הַשָּׁמַיִם לְרַבּוֹת צְבָאֵיהֶם וְאֶת הָאָרֶץ לְרַבּוֹת צְבָאֵיהָ</p>
<p>That all the creations were brought into being from the utterance of Bereishis—being a general utterance that encompassed all the [subsequent] utterances.</p>	<p>שֶׁכָּל הַנִּבְרָאִים נִתְּנוּ מִהַמְּאָמַר דְּבְרֵאשִׁית (לְהִיוֹתוֹ). (מְאָמַר כָּלְלִי שְׁכוּלֵל אֶת כָּל הַמְּאָמְרוֹת</p>
<p>However, they were in a general state, and afterwards the utterance of Bereishis was detailed through the nine utterances that followed it—</p>	<p>אֲלֵא שֶׁהָיוּ בְּבַחֲנֵינָת כָּלְלִי, וְאַחַר כֵּן נִפְרַט הַמְּאָמַר דְּבְרֵאשִׁית בְּהֵט' מְאָמְרוֹת שֶׁלְאַחֲרָיו</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

and through this, the created beings came into existence in a differentiated, specific manner.	וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשׂוּ הַנִּבְרָאִים בְּבְחִינַת הַתְּחִלָּה פְּרָטִים
And behold, just as it is with the Ten Utterances as they were drawn forth in actuality and revelation (in the sefirah of Malchus), that the utterance of “Bereishis” is a general utterance encompassing all the utterances—	וְהִנֵּה כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּעֵשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת כְּפִי שְׁנִמְשָׁכוֹ בְּפוֹעַל וּבְגִילוּי (בְּסִפְרֵת הַמַּלְכוּת), שֶׁהַמְאֻמֵּר דְּבְרָאשִׁית הוּא מְאֻמֵּר כָּלֵי שְׁכוּלָל כָּל הַמְאֻמְרוֹת
so too is this true in their root—in the Ten Sefiros—where the utterance of “Bereishis” is general. And within this there are many levels.	עַל דֶּרֶךְ זֶה הוּא בְּשֵׁרֶשׁוֹ, בְּהַעֲשֵׂר סְפִירוֹת, שֶׁהַמְאֻמֵּר דְּבְרָאשִׁית הוּא כָּלֵל, וְיֵשׁ בְּנֵה כַּמָּה דִּרְגוּת
For in the Targum Yerushalmi it is written: “Bereishis — with wisdom,” meaning that Chochmah (Wisdom) is the general [principle] which includes all the Sefiros.	דְּבַתְרַגּוּם יְרוּשָׁלַיִם אֵימָא בְּרָאשִׁית בְּחוּכְמָתָא, שֶׁהַחֲכֵמָה הִיא כָּלֵל שְׁכוּלָלָת כָּל הַסְּפִירוֹת
And in the Targum Onkelos it is written: “Bereishis — with Kadmon,” referring to the level of Will in Keser that is above Chochmah—	וּבַתְרַגּוּם אוֹנְקֵלוֹס אֵימָא בְּרָאשִׁית בְּקַדְמוֹן, וְהִינּוּ הַרְצוֹן דְּכֵתֵר שְׁלִמְעָלָה מִהַחֲכֵמָה
and even further: the primordial thought of Adam Kadmon, which is the general Will over the entirety of the Hishtalshelus (Chain of Worlds),	וְעַד לְמַחְשַׁבָּה הַקְּדוּמָה דְּאָדָם קַדְמוֹן שֶׁהוּא הַרְצוֹן הַכָּלְלִי עַל כָּלֵי הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת
and even higher: the Will to create worlds as it existed before the Tzimtzum—	וּלְמַעְלָה יוֹתֵר הַרְצוֹן לְבְרֹא עוֹלָמוֹת כְּמוֹ שֶׁהוּא לְפָנֵי הַצְּמִצּוּם
which itself is a general level even relative to the primordial thought of Adam Kadmon.	שֶׁהוּא בְּחִינַת כָּלֵל גַּם לְגַבֵּי מַחְשַׁבָּה הַקְּדוּמָה דְּאָדָם קַדְמוֹן
And even before the Tzimtzum itself there is also a structure of general and specific—	וְלְפָנֵי הַצְּמִצּוּם גּוּפָא יֵשׁ גַּם כּוֹן כָּלֵל וּפְרָט
for after it arose in His Will, He estimated within Himself, in potential, all that would eventually come into actual existence—	דְּלֵאֲחֵרֵי שְׁעָלָה בְּרָצוֹנוֹ שִׁיעַר בְּעֵצְמוֹ בְּכַח כָּל מַה שְׁעָתִיד לִהְיוֹת בְּפוֹעַל
for this estimation and Will are in the category of general and specific.	דְּהַרְצוֹן וְהַשְׁעָרָה הֵם בְּחִינַת כָּלֵל וּפְרָט
And thus it is found that just as the drawing down in Torah is in a manner of general and specific across many and varied levels (as above),	וְנִמְצָא, דְּכֵמוֹ שֶׁהַמְשַׁכָּה בְּתוֹרָה הִיא בְּבְחִינַת כָּלֵל וּפְרָט בְּכַמָּה וּכְמָה דִּרְגוּת, כַּנִּלְכָּל
so too the drawing down of worlds occurs in a manner of general and specific across many and varied levels.	עַל דֶּרֶךְ זֶה הוּא הַהִמְשָׁכָה דְּעוֹלָמוֹת שֶׁהִיא בְּבְחִינַת כָּלֵל וּפְרָט בְּכַמָּה וּכְמָה דִּרְגוּת

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

And this too requires understanding: for the intention in the creation of the worlds is that they be differentiated, particularized creations—	וגם בנה צריך להבין, הרי הכוונה בקריאת העולמות, היא שיהיו נבראים פרטיים בהתחלקות
and this intention was the cause for the arousal of the Will before the Tzimtzum, in order that from it would be drawn forth (through the many stages of Hishtalshelus) ten specific utterances,	וכוונה זו היא הסיבה להתעוררות הרצון לפני הצמצום בכדי שימשך ממנו אחר כך (על ידי ריבוי השתלשלות) עשרה מאמרות פרטיים
through which specific creations would come into being.	שממם יתהוו נבראים פרטיים
If so, seemingly the Will should have initially been aroused in a form of specificity—so that from it could emerge the creation of differentiated particulars in line with the intention.	ואם כן הנה צריך להיות לכאורה התעוררות הרצון מלכתחילה בבחינת פרט באופן שיהיה אפשר להיות ממנו התהוות נבראים פרטיים כפי הכוונה
So why then was the arousal of the Will initially in a general form?	ולמה הנה התעוררות הרצון בתחילה בבחינת כלל
(ג)	
And this can be understood through the analogy of the transmission of intellect from a teacher to a student. For our Sages said: “A person should always teach his student in a concise way.”	ויבין זה על פי משל דהשפעת שכל מרב לתלמיד, דאמרו חז"ל לעולם ישנה אדם לתלמידו בדרך קצרה
And it is known the precision in the wording “in a short way” (rather than “a short intellect”)—that one must transmit to the student all the depth and detail in the intellect.	יודוע הדיוק בהלשון דרך קצרה (ולא שכל קצר), שצריך להשפיע להתלמיד כל העומק והפרטים שבהשכל
However, all of this must be taught in a concise manner, in brief words, through which the student can come to understand all the particulars.	אבל שכל זה צריך ללמדו בדרך קצרה, כדיבורים קצרים, שממם יוכל התלמיד להבין כל הפרטים
Like the Mishnah, which our holy teacher composed—within the language of the Mishnah are included (in hidden form) all the particulars, the length, breadth, and depth, which are later explicated in the Gemara.	וכמו המשנה ששנה לנו רבינו הקדוש, שבלשון המשנה ישנם (בהעלם) כל הפרטים, האורך הרוחב והעומק, שנתבאר אחר כך בגמרא
Except that in the Mishnah they are extremely concise.	אלא שבמשנה הם בקיצור נמרץ
And the reason why the transmission must be specifically in a concise manner is because if he were to transmit to him (initially) all the particulars in full revelation—	והטעם על זה שהשפעה צריכה להיות בדרך קצרה דוקא, הוא, כי באם ישפיע לו (בתחילה) כל הפרטים בגילוי
it would confuse the student's faculties, and it's also possible that due to the excessive expansion, he would veer off in a crooked path.	יתבלבלו חושי התלמיד, וגם אפשר שמצד ריבוי ההתפשטות ילך בדרך עקלתון

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

Therefore, one must teach him specifically in a concise manner—	וְלָכֵן צָרִיךְ לְלַמְדוֹ בְּדֶרֶךְ קְצָרָה וְנוֹקָא
so that through this, the intellect arrives in a limited, defined form (such that he knows the concept in general),	שֶׁעַל יְדֵי זֶה בָּא הַשֵּׁכֶל בְּצִיּוּר מְוַגְבֵּל (שֶׁהוּא יוֹדֵעַ אֵת הַקְּעִינָן בְּכָל־וּתוֹ)
and then, even after he delves into the particulars, with many arguments, the expansion will follow the structure of the original concise words—	וְעַל יְדֵי זֶה, הֵנָּה גַם לְאַחֲרֵי שֶׁמַּעֲיִן בְּהַפְרָטִים, בְּרִיבּוּי סְבָרוֹת, תַּהֲנִיחַ הַהִתְפַּשְׁטוּת לְפִי אוֹפֵן הַצִּיּוּר שֶׁל הַדִּיבּוּרִים הַקְּצָרִים
and he will not deviate in a crooked path.	וְלֹא יִלְךְ בְּדֶרֶךְ עֲקָלְתוֹן
And just as it is in the actual transmission to the student—that the beginning of transmission must specifically be in a concise manner—	וְכִמוֹ שֶׁהוּא בְּהַשְׁפָּעָה לְהַתְלַמֵּיד בְּפוּעֵל, דְּתַחֲלִילת הַהַשְׁפָּעָה צָרִיכָה לְהִיּוֹת בְּדֶרֶךְ קְצָרָה וְנוֹקָא
so too is it in the emergence of the concept that is relevant to the student, within the teacher himself—	עַל דֶּרֶךְ זֶה הוּא גַם בְּהַמְצָאת הַשֵּׁכֶל הַשִּׁייךְ לְהַתְלַמֵּיד, בְּהִרְבֵּה עֲצוּמוֹ
the beginning of the drawing down (and conceptual formation) of the intellect is in the form of a point.	דְּתַחֲלִילת הַמְשַׁכֵּת (וְהַמְצָאת) הַשֵּׁכֶל הִיא בְּבַחֲיַנַּת נְקוּדָה
For it is known that within the teacher's intellect is also included the external aspect of the intellect that is relevant to the student.	דְּהֵנָּה יָדוּעַ שֶׁבַשֵּׁכֶל הָרַב כְּלוּל גַּם חִיצוֹנִיּוּת הַשֵּׁכֶל, שֶׁשִּׁייךְ לְהַתְלַמֵּיד
Except that while it is included in the teacher's intellect, in addition to it not being discernible there independently (since it is included and merged with the internal core),	אֲלָא, שֶׁבְּהִיּוֹתוֹ כְּלוּל בַּשֵּׁכֶל הָרַב, הֵנָּה נוֹסֵף לְזֶה שֶׁאֵינּוּ נִיכָר שָׁם בְּפָנָי עֲצוּמוֹ (לְהִיּוֹתוֹ כְּלוּל וּמְעוֹרָב עִם הַהִפְנִימִיּוּת)
the external aspect of the intellect (which is relevant to the student) is also in a state of great light.	הֵנָּה גַם חִיצוֹנִיּוּת הַשֵּׁכֶל (הַשִּׁייךְ לְהַתְלַמֵּיד) הוּא בְּרִיבּוּי אֹר, אֲוֹר
And therefore the teacher must constrict his intellect—that is, to conceal his essential intellect so that it does not shine at all—	וְלָכֵן צָרִיךְ הָרַב לְצַמְצֵם אֵת שִׁכְלוֹ, הִינּוּ לְהַעֲלִים אֵת שִׁכְלוֹ הַעֲצוּמִי שֶׁלֹּא יֵאִיר כָּלֵל
for through this, the external aspect becomes separated from the inner and becomes independently recognizable.	שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִבְדָּל הַחִיצוֹנִיּוּת מֵהִפְנִימִיּוּת וְנִיכָר בְּפָנָי עֲצוּמוֹ
Even that externality which is then found by him is only in a point-form,	וְגַם הַחִיצוֹנִיּוּת שֶׁנִּמְצָא אֲצֵלוֹ אַז הוּא בְּבַחֲיַנַּת נְקוּדָה בְּלִבְד
and only afterwards (before he begins to actually transmit) does he estimate within himself the details that he will transmit to the recipient.	וְרַק לְאַחֲרֵי זֶה (לְפָנָי שֶׁמִּשְׁפִּיעַ בְּפוּעֵל) הוּא מְשַׁעֵר בְּעֲצוּמוֹ אֵת הַפְּרָטִים שֶׁיִּשְׁפִּיעַ אֶל הַמְקַבֵּל
And the reason that initially the intellect comes in a point-form is this:	וְהַטַּעַם עַל זֶה שֶׁבְּתַחֲלִילתָּ בָּא הַשֵּׁכֶל בְּבַחֲיַנַּת נְקוּדָה הוּא

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

**With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,
5728/1968**

<p>If the intellect relevant to the student were to be present from the outset in a state of developed expansion, in numerous details,</p>	<p>כי באם השכל ששייך להתלמיד היה נמצא מלכתחילה באופן דהתפשטות בריבוי פרטים</p>
<p>then those details would emerge in a form as they stem from the teacher's intellect—with excessive light—and would not be aligned or suited to the faculties of the student.</p>	<p>יהיו אז הפרטים באופן כמו שהם נובעים משכל הרב, בריבוי אור, ולא יהיו מכוונים ומתאימים לחושי התלמיד</p>
<p>Therefore, the origination of the intellect must begin in the form of a point—a matter of concealment—through which the intellect becomes limited.</p>	<p>ולכן, המצאת השכל בתחילה הוא בבחינת נקודה (ענין של התעלמות), שעל ידי זה נגבל השכל</p>
<p>For within the point are included all the details that will later be transmitted to the student—</p>	<p>דעם היות שבנקודה כלולים כל הפרטים שישפיע אחר כך להתלמיד</p>
<p>and even more so, that within the point is concealed even the internality of the intellect—</p>	<p>ויתרה מזו, שיש בנקודה בהעלם גם מפנימיות [השכל]</p>
<p>nevertheless, since all of this is concealed, it thereby creates limitation and form (in general) within the intellect—</p>	<p>מכל מקום, מפנין שכל זה הוא בהעלם, הנה על ידי זה נעשה הגבלה וציוור (פְּלִי) בהשכל</p>
<p>so that it should become suited for being transmitted to the student.</p>	<p>שיהיה באופן ששייך להשפיע אותו להתלמיד</p>
<p>And after this limitation is made within it, even when it is later expanded and elaborated (when the details are expressed),</p>	<p>ולאחרי שנעשה בו הגבלה זו, הנה גם לאחרי שנמשך (ברוחב והתפשטות) כשפרט את הפרטים</p>
<p>the breadth will follow the form and limitation of the point.</p>	<p>יהיה הרוחב כפי אופן ההגבלה והציוור של הנקודה</p>
<p>(ד)</p>	
<p>And the analog from this can be understood Above: that in order for the light which brings the worlds into being to be proportionate to the creations, in such a way that it could illuminate them internally,</p>	<p>והנמשל מזה יובן למעלה, דבכדי שהאור שמהווה את העולמות יהיה לפי ערך הנבראים, באופן שיוכל להאיר בהם בפנימיות</p>
<p>it was necessary that the initial transmission be in a manner of general and specific.</p>	<p>הוצרך להיות תחילה ההמשכה באופן דקלל ופרט</p>
<p>Because since the worlds are utterly incomparable relative to the Infinite Light, therefore,</p>	<p>כי מפנין שהעולמות הם באין ערוף לגבי אור אין־סוף, לכן</p>
<p>if the transmission from the Infinite Light were from the outset in a form of multitude and detail,</p>	<p>באם ההמשכה מאור אין־סוף היתה מלכתחילה בריבוי פרטים</p>
<p>then the details would also be infinite (as they are from the perspective of the Infinite Light),</p>	<p>היו אז הפרטים בבלי גבול (כמו שהם מצד אור אין־סוף)</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

and therefore the transmission had to begin in a general form,	וְלִכְּנֹן הַיְצָרָה לְהִיוֹת תְּחִילָה הַהִמְשָׁכָה בְּאוֹפֵן דְּכֻלָּל
so that through this there would be a general configuration in the light that would be commensurate with the level of the worlds,	שֶׁעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה צִיּוּר כְּלָלִי בְּאוֹר שְׂיֵהִיָּה לְפִי עֲרָף הָעוֹלָמוֹת
and through this, also the particulars that would be drawn afterward would conform to this configuration.	וְעַל יְדֵי זֶה, גַּם הַפְּרָטִים שֶׁנִּמְשָׁכוֹ אַחֲרַי כִּף הֵם לְפִי צִיּוּר זֶה.
Just as in the transmission of intellect from a teacher to a student, the precedence of the general before the particulars applies	וְכִמוֹ שֶׁבְּהַשְׁפָּעַת הַשְׂכָּל מֵרַב לְתַלְמִיד, קֹדֶמֶת הַכֻּלָּל לְפְרָטִים הִיא
both in the actual transmission—where the teaching is in a brief form, concise words that include all the details the student will later understand—	הֵן בְּהַשְׁפָּעָה בְּפוּעַל, שֶׁהַהִשְׁפָּעָה הִיא בְּדֶרֶךְ קְצָרָה, דִּיבּוּרִים קְצָרִים שְׂכּוּלִים כֹּל הַפְּרָטִים שֶׁהַתְּלָמִיד יִבִּין אַחֲרַי כִּף
and in the drawing forth of the intellect relevant to the student within the teacher himself, where its initial emergence is in a point,	וְהֵן בְּהִמְשָׁכַת הַשְׂכָּל הַשִּׁיף לְהַתְּלָמִיד בְּרַב עֲצָמוֹ, שֶׁתְּחִלַּת הַמְשָׁכָתוֹ הִיא בְּבְחִינַת נְקוּדָה
which includes all the details that will later be drawn forth (within the teacher, prior to actual transmission).	שְׂכּוּלָּת כֹּל הַפְּרָטִים שֶׁנִּמְשָׁכִים אַחֲרַי כִּף (אַצֵּל הָרַב, (לְפָנַי הַהִשְׁפָּעָה בְּפוּעַל
So too Above: the precedence of the general before the particulars applies	עַל דֶּרֶךְ זֶה הוּא גַּם לְמַעְלָה, שֶׁקֹּדֶמֶת הַכֻּלָּל לְפְרָטִים הִיא
both in the transmission of the light necessary for the creation of the worlds—where initially the transmission was in a general form,	הֵן בְּהִמְשָׁכַת הָאוֹר שֶׁלְצוּרָה הַתְּהוּוֹת הָעוֹלָמוֹת, שֶׁבְּתְחִילָה הִיְתָה הַהִמְשָׁכָה בְּבְחִינַת כֻּלָּל
and only afterward were the particulars drawn forth—	וְאַחֲרַי כִּף דְּוָקָא נִמְשָׁכוֹ הַפְּרָטִים
[and this concept of the precedence of general to particular applies at every level, as explained above (section 2) at length],	וְעַנְיָן זֶה דְּקֹדֶמֶת הַכֻּלָּל לְפְרָטִים הִנֵּה בְּכָל דְּרָגָא [וְדֶרֶגָא, כַּנ"ל (סְעִיף ב) בְּאַרוּכָה
and also in the actual coming-into-being, for at first the world was created with a single utterance, the utterance of “Bereishis,”	וְהֵן בְּהַתְּהוּוֹת בְּפוּעַל, שֶׁבְּתְחִילָה נִבְרָא הָעוֹלָם בְּמֵאֲמָרָה אֶחָד, הַמֵּאֲמָרָה דְּבְרָאשִׁית
and only afterward came the creation through all the detailed utterances.	וְרַק אַחֲרַי זֶה הִיְתָה הַהַתְּהוּוֹת בְּכָל מֵאֲמָרוֹת פְּרָטִיִּים
(ה)	
However, this requires understanding. For seemingly, the analogy of the teacher and the student is not comparable to the analogue above.	אִף צִיּוּר לְהַבִּינֵן, דְּלְכַאֲרָה, הַמְשָׁל דְּרַב וְתַלְמִיד אֵינוֹ דּוּמָה לְהַנְמָשֵׁל

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

**With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,
5728/1968**

<p>For in the analogy, the intellect of the teacher that is above the framework of transmission to the student, is something that exists in the teacher himself and not for the sake of influencing the student.</p>	<p>דב'המשל, הרי זה שישנו שכל הרב שלמעלה מגדר השפעה להתלמיד, הוא ענין שמצד הרב עצמו ולא בשביל ההשפעה להתלמיד</p>
<p>Whereas in the analogue, all the revelations, even the loftiest revelations—including the light that is in a state of revelation of the Essence, which is above even the first general that relates to the worlds (the arousal of will)—</p>	<p>מה שאין פו בנמשל, הרי כל הגילויים, גם הגילויים הכי נעלים, כולל גם האור שבבחינת גילוי העצם שלמעלה גם מהכלל הראשון השייך לעולמות (עלית), (הרצון)</p>
<p>it is all for the purpose that afterward there should be drawn from it (through many constrictions) the Ten Utterances by which the world was created.</p>	<p>הוא בכדי שאחר כך יומשכו ממנו (על ידי ריבוי צמצומים) העשרה מאמרות שבהם נברא העולם</p>
<p>Based on this, one must understand: why weren't the Ten Utterances drawn forth from the outset?</p>	<p>ועל פי זה צריך להבין, מדוע לא נמשכו מלכתחילה עשרה מאמרות</p>
<p>For the above explanation, regarding the necessity of general preceding particular, applies only after it was determined that at first there would be a light that is above relation to the worlds,</p>	<p>דביאור הנ"ל על הצורך דקדימת הכלל לפרטים, הוא לאחרי שהוקבע שבבחינתה יהיה האור שלמעלה משכיכות לעולמות</p>
<p>and from it specifically would be drawn the light that is commensurate to the worlds.</p>	<p>וממנו דוקא תהיה המשכת האור שלפי ערך העולמות</p>
<p>[Since the light commensurate to the worlds is drawn from the light that is above connection to the worlds, therefore it was necessary that the initial transmission be in a general form,</p>	<p>דכיון שהאור שלפי ערך העולמות נמשך מהאור שלמעלה משכיכות לעולמות, לכן היה צריך להיות תחילה ההמשכה בבחינת כלל</p>
<p>so that through this, there would be limitation within the light, as explained above],</p>	<p>[שעל ידי זה נעשה הגבלה באור, כנ"ל</p>
<p>however, it remains unclear: since the intention in bringing about the light above connection to the worlds is for the purpose that afterward there be drawn from it the light commensurate to the worlds—</p>	<p>אבל אינו מובן, דכיון שהכונה בהמצאת האור שלמעלה משכיכות לעולמות, היא בכדי שאחר כך יומשך ממנו האור שלפי ערך העולמות</p>
<p>extending all the way to the Ten Utterances through which the world was created,</p>	<p>עד לעשרה המאמרות שבהם נברא העולם</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

<p>then seemingly the Ten Utterances should have been drawn forth from the outset.</p>	<p>הרי לכאורה הנה צריך להיות מלפתחילה המושכת (המצאת) העשרה מאמרות.</p>
<p>(ו)</p>	
<p>However, the matter is: in order that the intention of creation be fulfilled—that the creations, through their service, become nullified to G-dliness—</p>	<p>אף הענין הוא, דבכדי שתושלם כוננת הבריאה, שהנבראים על ידי עבודתם יהיו בטלים לאלקות</p>
<p>the creation had to be such that even prior to the service there would be within the creations a kind of preparation and readiness for the nullification that they will bring about through their service.</p>	<p>היתה הבריאה באופן כזה שגם קודם העבודה תהיה בנבראים פעין הכנה והכשרה לביטול שיפעלו על ידי עבודתם.</p>
<p>Therefore, the creation was in a manner that first the light beyond relation to the worlds was drawn forth, and from it specifically came the light proportionate to the worlds,</p>	<p>ולכן היתה הבריאה באופן שבתחילה נמצא האור שלמעלה משיכות לעולמות, וממנו דוקא נמשך האור, שלפי ערך העולמות</p>
<p>through which the world is prepared to become a dwelling for Him, blessed be He.</p>	<p>שעל ידי זה נעשית ההכשרה בעולם להיות דירה לו יתברך.</p>
<p>And this is understood by first prefacing what our Sages said: that the reason the world was created with ten utterances (even though it could have been created with one utterance) was to exact retribution from the wicked, etc., and to give good reward to the righteous, etc.</p>	<p>ויובן זה בהקדים מה שאמרו רז"ל דהטעם על זה שבריאת העולם היתה בעשרה מאמרות (אף שבמאמר אחד יכול להבראות) הוא להפרע מן הרשעים כו', ולתן 'שכר טוב לצדיקים כו'</p>
<p>And it is known the explanation of this: that if the creation had been from one utterance, the world would have been utterly nullified—</p>	<p>יודוע הביאור בזה, דאם היתה ההתהווה ממאמר אחד, הנה העולם בטל בתכלית</p>
<p>[for even the World of Beriah, which came from the utterance of “Bereishis” in the sefirah of Malchus, is not a true independent existence—</p>	<p>שהרי אפלו עולם הבריאה, שנתנה מהמאמר, דבראשית שבספירת המלכות, אינו יש ממש</p>
<p>how much more so if creation were from a single utterance from Chochmah or Kesser, and even more so from the Will before the Tzimtzum—then the worlds would have been nullified completely],</p>	<p>ומכל שכן באם היתה ההתהווה מהמאמר אחד דחכמה או דקטר, ועל אחת כמה וכמה מהרצון שלפני הצמצום, [שאז היו העולמות בתכלית הביטול</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

**With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,
5728/1968**

and therefore there would be no place for the concept of choice.	וממילא לא היה שייך ענין הבחירה
Therefore, the world was created with ten specific utterances, through which the creations became entities of "yesh" (existence), and thus subject to choice—	ולכן הייתה הבריאה בעשרה מאמרות פרטיים, שעל ידי זה נעשו הנבראים בבחינת יש, ושייך בהם ענין הבחירה
(and the concept of reward and punishment—to exact retribution from the wicked and to give good reward to the righteous).	וענין שָׂכָר ועונש, להפריע מן הרשעים ולתן שָׂכָר טוב). (לצדיקים)
But, since the existence that results from the ten utterances is in a state of "yesh," to the extent that one can even choose the opposite,	אבל, מפנין שההתהוות שמצד העשרה מאמרות היא בבחינת יש, ועד שאפשר לבחור בהפך
therefore, in order to fulfill the purpose of creation—that there be revelation of G-dliness in the world and that creations be nullified to G-dliness—	הנה בכדי שתושלם כוונת הבריאה, שיהיה גילוי אלקות בעולם ושהנבראים יהיו בטלים לאלקות
the creation had to be in a manner where first came one general utterance, and from it were detailed ten specific utterances—	לכן הייתה הבריאה באופן שבתחילה נמשך מאמר אחד, וממנו נפרטו עשרה מאמרות פרטיים
so that in the ten utterances is concealed the general unity of the one utterance.	שעל ידי זה יש בהעלם בעשרה מאמרות הקלל דמאמר אחד,
And through man's service, he reveals the general unity of the one utterance (in all levels, up to the primordial Will before the Tzimtzum) within the ten utterances and within the world that came into being from them—	ועל ידי עבודת האדם, הוא מגלה את הקלל דמאמר אחד (שבכל הדרגות, עד לרצון שלפני הצמצום), בעשרה מאמרות ובעולם שנתהוה מהם
such that there will be revelation of G-dliness in the world, and the world will be nullified to G-dliness.	שיהיה גילוי אלקות בעולם ושיהיה בטל לאלקות
(ז)	
And based on this, it will also be understood why at first shone the light that is in the state of revelation of the Essence, which is above connection to the worlds, and from it specifically was drawn the light in accordance with the measure of the worlds.	ועל פי זה יובן גם זה שבבתחילה האור האור שבבחינת גילוי העצם שלמעלה משייכות לעולמות, וממנו דווקא נמשך האור שלפי ערך העולמות
For it is known that the <i>bittul</i> (self-nullification) in the world that comes from revelation of the light according to the measure of the worlds, is only a "nullification of something," since in relation to that light they have some relevance.	דהנה ידוע שהביטול בעולם שמצד גילוי האור שלפי ערך העולמות, הוא רק ביטול היש, מפנין שלגבי אור זה יש להם ערך

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

<p>But the true aspect of <i>bittul</i>, a nullification of essence, is specifically from the light that is above any connection to the worlds.</p>	<p>ואמיתית ענין הביטול, ביטול במציאות, הוא דוקא מצד האור שלמעלה משייכות לעולמות.</p>
<p>And since the intention of creation is that the created beings should be nullified to G-dliness with complete <i>bittul</i>, a nullification of essence—through which alone a dwelling is made for Him, may He be blessed—</p>	<p>ולזהו שפונת הבריאה היא שהנבראים יהיו בטלים לאלקות בתכלית הביטול, ביטול במציאות, שעל ידי זה, דוקא נעשים דירה לו בתורה.</p>
<p>therefore the beginning had to be the light that is above connection to the worlds, and from it specifically came the light that is in accordance with the measure of the worlds.</p>	<p>לכן הנה תחילה האור שלמעלה משייכות לעולמות, וממנו דוקא נמשך האור שלפי ערך העולמות.</p>
<p>For through this, within it is concealed also from the higher light, and as is known that within the “point of the Reshimu” is hidden (not only all the details that will be drawn afterwards in the Kav, but also) the inner light above connection to the worlds.</p>	<p>דעל ידי זה יש בו בהעלם גם מהאור שלמעלה משייכות לעולמות, וכמו שידוע שבנקודת הרשימה יש בהעלם (לא רק כל הפרטים שיומשכו אחר כך בהקו, אלא גם) מפנימיות האור שלמעלה משייכות לעולמות.</p>
<p>Just like in the analogy of the teacher and the student, that in the initial point of intellect of the teacher (that remains with him during the constriction), there is hidden all the details that he will later transmit to the student (which are drawn from the external part of the teacher’s intellect), and also from the inner intellect of the teacher.</p>	<p>וכבהמשל דרב ותלמיד, שבנקודת השכל של הרב (שנשאר אצלו בעת הצמצום) יש בהעלם כל הפרטים שישפיע אחר כך להתלמיד (שנמשכים מחיצוניות השכל של הרב), וגם מפנימיות השכל של הרב.</p>
<p>And since the details that are later drawn—until the Ten Utterances from which the world was actually created—are not an independent matter, but are details of the generality of the One Utterance (all the way to its root), which is hidden within it from the higher light above connection to the worlds,</p>	<p>ומכיון שהפרטים שנמשכים אחר כך עד להעשרה מאמרות שמהם נברא העולם בפועל הם (לא ענין בפני עצמו, אלא) הפרטים של הכלל דמאמר אחד (עד לשרשו הראשון) שיש בו בהעלם מהאור שלמעלה משייכות לעולמות.</p>
<p>therefore, through the avodah (spiritual labor), one reveals within the Ten Utterances (and within the world that was created from them) not only the generality of the One Utterance, but also the light that is above connection to the worlds.</p>	<p>לכן, על ידי העבודה, מגלים בהעשרה מאמרות (ובהעולם שנברא מהם) לא רק הכלל דמאמר אחד אלא גם האור שלמעלה משייכות לעולמות.</p>
<p>[Like in the analogy of teacher and student, that through the student’s contemplation in the details, he ultimately comes to “stand upon the mind of his teacher,” meaning he reaches the essential intellect of the teacher].</p>	<p>ובדוגמת המשל דרב ותלמיד, שעל ידי שהתלמיד מעיין בהפרטים, הנה סוף סוף נעשה קאי אדעתיה, [דריביה, שמגיע לשכל העצמי דהרב].</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

<p>Through revelation of this light, the world becomes completely nullified to G-dliness—a nullification of essence.</p>	<p>דעל ידי גילוי אור זה, נמשך בעולם שיהיה בטל לאלקות בתכלית הביטול, ביטול במציאות.</p>
<p>(ח)</p>	
<p>And in deeper terms, it may be said that through the avodah (spiritual labor) in the details, one reaches the level of the Essence of the Light, which is above even the light that is above the worlds, that is present in concealment within the generality of worlds.</p>	<p>ובעומק יותר יש לומר, דעל ידי העבודה בהפרטים, מגיעים לבחינת עצם האור, שלמעלה גם מהאור שלמעלה מעולמות שישנו בעולם בהכלל דעולמות</p>
<p>For that which is present in concealment in the generality of worlds is the aspect of the expansion of the light—that initially, the Infinite Light filled the space of the void, which is the light in a state of expansion and revelation.</p>	<p>דמה שיש בעולם בהכלל דעולמות הוא בחינת התפשטות האור, שבתחילה הנה אור אין סוף ממלא את מקום החלליו, שהוא האור שבבחינת התפשטות וגילוי</p>
<p>And afterwards (in this very light), there rose in His will to emanate and create.</p>	<p>ואחר כך (באור זה) עלה ברצונו להאציל ולברוא</p>
<p>Thus, the relevance of this will toward the worlds (i.e., the generality of the worlds in their first root) to the Infinite Light which is above the worlds, is only to the light in the mode of expansion and revelation.</p>	<p>הרי שהשייכות דהרצון לעולמות (הכלל דעולמות בשרשו הראשון) לאור הבלי גבול שלמעלה מעולמות, היא רק להאור שבבחינת התפשטות וגילוי</p>
<p>But through the avodah in the details, one reaches the Essence of the Light.</p>	<p>ועל ידי העבודה בהפרטים מגיעים לעצם האור</p>
<p>And the concept is: the root of the particular is higher than the general.</p>	<p>והענין הוא, דשרש הפרט הוא למעלה מהכלל</p>
<p>Just as with Chochmah (Wisdom) and Binah (Understanding): although Chochmah is the general from which all the particulars of Binah are drawn,</p>	<p>וכמו חכמה ובינה, דהגם שחכמה היא הכלל שממנה נמשכים כל הפרטים דבינה</p>
<p>nevertheless, precisely because of that, the root of Binah is higher than the root of Chochmah.</p>	<p>מכל מקום מצד זה גופא, שרש הבינה הוא למעלה משרש החכמה</p>
<p>Therefore, through analyzing the particulars of Binah, sometimes entirely new ideas are innovated that were not present in the point of Chochmah.</p>	<p>שלכו, על ידי העיון בהפרטים דבינה ניתוספים (לפעמים) ענינים חדשים שלא היו בנקודת החכמה</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

<p>Similarly in speech: when the intellect is extended into speech, it produces many more details—even more than the details in Binah (even after Binah is invested in thought, for what one thinks in a single thought takes time to articulate in speech).</p>	<p>ועל דרך זה הוא בדיבור, דכשנמשך השכל בדיבור נעשים בו ריבוי פרטים יותר גם מהפרטים דבינה (אפילו לאחרי שהבינה מתלבשת במחשבה, דמה), (שחושבים במחשבה אחת הנה בדיבור הוא משהו זמן),</p>
<p>For the root of speech is higher than even the root of Binah.</p>	<p>דשרש הדיבור הוא למעלה יותר גם מהשרש דבינה,</p>
<p>Therefore, when one learns the intellect through speech, new ideas are innovated that were not present initially in thought—even in the understanding of Binah.</p>	<p>שליכן כשולמד את השכל בדיבור, מתחדשים אצלו ענינים שלא היו תחילה במחשבה, גם בהששגה דבינה.</p>
<p>Likewise with the transmission of intellect from a Rav to a Talmid: when the intellect is specified into many particulars, especially when conveyed to a lesser student (the lesser the student, the more the Rav must specify the concept into many details),</p>	<p>ועל דרך זה הוא בהשפעת שכל מרב לתלמיד, דעל ידי שהשכל מתפרט לריבוי פרטים ובפרט על ידי ההשפעה לתלמיד קטן דכל מה שהשפעה היא לתלמיד קטן, [יותר, צריך לפרט את השכל בריבוי פרטים יותר,</p>
<p>through this, a new depth is aroused within the Rav—something that was not present before the giving over, as it says: “I have learned more from my students than from all.”</p>	<p>הנה על ידי זה מיתוסף אצל הרב עומק חדש שלא הנה אצלו לפני ההשפעה, כמאמרי ומתלמידי יותר מכולן.</p>
<p>Especially when the student asks questions on the idea, for in answering and resolving the question, a new depth is awakened.</p>	<p>ובפרט כשהתלמיד מקשה קושיות על השכל, שבכדי לתרץ ולהסיר את הקושיא, מתעורר אצלו עומק חדש</p>
<p>And the nimshal (analogy) from this is understood above regarding the ten utterances: though the ten utterances are the details of the one utterance, nevertheless—because the root of the particular is higher than the general—</p>	<p>והנמשל מזה יובן למעלה בענין העשרה מאמרות, דהגם שהעשרה מאמרות הם הפרטים דהמאמר אחד, מכל מקום, מצד זה גופא, מכיון ששרש הפרט הוא למעלה מהכלל,</p>
<p>therefore, through avodah in the world that was created through the ten utterances—</p>	<p>לכן על ידי העבודה בעולם שנגברא בעשרה מאמרות</p>
<p>(especially since the world was created with the ten utterances, there exists also the possibility of choosing the opposite—as mentioned above in section 6, similar to the questions that contradict the idea),</p>	<p>ובפרט שמצד זה שהעולם נברא בעשרה מאמרות יש] אפשרות לבחור גם בהיפך (כנ"ל סעיף ו), בדוגמת [הקושיות שסותרים את השכל,</p>
<p>one reaches a level higher than the general level of the world of the one utterance—and more so, one reaches the Essence of the Light,</p>	<p>מגיעים למעלה יותר מבחינת הכלל דעולם דמאמר אחד, ויתירה מיו, שמגיעים גם לעצם האור</p>

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,

5728/1968

which is higher even than the light (i.e., the expansion of the light) through which the rising of the desire for worlds came to be.	שְׁלֵמַעְלָה גַם מֵהָאוֹר (הַתְּפִשּׁוּטוֹת הָאוֹר) שָׁבוּ הָיָה הַעֲלָאת הַרְצוֹן לְעוֹלָמוֹת.
(ט)	
And behold, similarly is the drawing down of Torah: that since it is first drawn down in a general form and only afterward specified into particulars,	וְהִנֵּה עַל דְּרָךְ זֶה הוּא גַם בְּהִמְשָׁכָה דְתוֹרָה, דְּעַל יָדֵי אֲשֶׁר נִמְשָׁכָה תַּחֲלִילָה בְּבַחֲיִנַת כָּלֵל וְאַחַר כֵּן בְּנִפְרֻטָּה לְפִרְטִים
the particulars too are (not separate matters unto themselves but rather) particulars that emerge from the general,	הֵינָה גַם הַפִּרְטִים הֵם (לֹא עֲנִיּוֹן בְּפָנֵי עֲצוּמוֹ, כִּי אִם) פִּרְטִים שְׂנוּבְעִים מֵהַכָּלֵל
and through this, there is power that even in the particulars of the Oral Torah—up to even all that a diligent student will one day innovate—	וְעַל יָדֵי זֶה יִשְׁנֹו הַכֹּחַ שֶׁגַם בְּהַפִּרְטִים דְתוֹרָה שֶׁבַעַל פִּיהָ, וְעַד לְכָל מֵה שֶׁתִּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ
there will be revealed the light of the general Torah Shebikhtav (Written Torah), and even the generality of the Ten Commandments—	יִהְיֶה בְּגִילוּי הָאוֹר דְּהַכָּלֵל דְתוֹרָה שֶׁבְּכֹתָב, וְעַד לְהַכָּלֵל דְעֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת
(so that the study of every detail of Torah should be with awe and fear and trembling and sweat just as it was at the time of the utterance of the Ten Commandments),	שְׁלִימוֹד כָּל פֶּרֶט שֶׁבְּתוֹרָה יִהְיֶה בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבְרַתֵּת), (וּבְזִיעַ כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּעַת אֲמִירַת עֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת
and even the generality of the One Utterance in which all Ten Commandments were included.	וְעַד לְהַכָּלֵל דְּדִיבּוּר אֶחָד שָׁבוּ נִכְלְלוּ כָּל עֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת
And even more than that: for through the deep study and toil in the particulars of the Oral Torah, one reaches higher even than the level of the general.	וְיִתְרָה מִיּוֹ, דְּעַל יָדֵי הַעִיוֹן וְהִגִּיעָה בְּהַפִּרְטִים בְּתוֹרָה שֶׁבַעַל פִּיהָ, מְגִיעִים לְמַעְלָה גַם מִבְּחִינַת הַכָּלֵל
This is the meaning of what was said: “Everything that a diligent student is destined to innovate” (to <i>innovate</i> specifically),	דְּזֶהוּ מֵה שֶׁאָמְרוּ כָּל מֵה שֶׁתִּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ), (לְחַדֵּשׁ דּוֹקָא
for through toil in Torah, one draws down from the level of Torah as it is rooted in the essential concealment of the Infinite (Ein Sof),	כִּי עַל יָדֵי הִגִּיעָה בְּתוֹרָה מִמְשִׁיכִים מִבְּחִינַת הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁהָיָה מוֹשְׁרֶשֶׁת בְּהַעֲלָם הָעֲצוּמִי דְאִין סוּף
which is higher than Torah as it comes in the form of revelation and extension.	שְׁלֵמַעְלָה מִבְּחִינַת הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁבָּאָה בְּבַחֲיִנַת הַמְשָׁכָה וְגִילּוּי
And this is the meaning of “I toiled and I found”: for the concept of finding (<i>matzasi</i>) is to discover something new that could not be previously anticipated—like a find that comes unexpectedly.	וְזֶהוּ יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי, דְּעֲנִיּוֹן מְצִיאָה (מְצָאתִי) הוּא שֶׁמוּצָא דְּבַר חֲדָשׁ שֶׁבְּתַחֲלִילָה לֹא הָיָה אֲפֻשֶׁר לְשַׁעַר, כְּמוֹ מְצִיאָה שֶׁבָּאָה בְּהִטְטַח הַדַּעַת
And this is “I toiled and I found”: that through toil in Torah, one finds and reveals new concepts—	וְזֶהוּ יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי, שֶׁעַל יָדֵי הִגִּיעָה בְּתוֹרָה מוּצָאִים, וּמְגִלִּים עֲנִיּוֹנִים חֲדָשִׁים

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

**With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,
5728/1968**

even to the extent that through toil in Torah—and especially in the inner dimension of Torah, which is a reflection of the Torah of Mashiach—already now we merit the revelation of Mashiach’s Torah.	וְעַד שֶׁעַל יְדֵי הַיְגִיעָה בַּתּוֹרָה וּבַפֶּרֶט בְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה לְשֵׁיחָא מְעִין תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ [עֲכָשָׁיו, בְּזָכָה לְגִילּוּי תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ,
Which comes “unexpectedly” (as in “I found My servant David”— <i>found</i> , specifically),	(שֶׁבָּאוּ בְּהִיטָח הַדַּעַת, מְצָאֵתִי דָּוִד עַבְדִּי (מְצָאֵתִי דָּוִד),
for then there will be the revelation of the Essence of the Infinite Light without any garment—	לְשָׂאז יִהְיֶה גִילּוּי עֲצָמוֹת אֹרֶךְ אֵין סוּף בְּלִי לְבוּשׁ
(and even the revelation at the time of Matan Torah was only a semblance of the revelation that will occur in the future),	וְעַד שֶׁגַּם הַגִּילּוּי בְּשַׁעַת מַתַּן תּוֹרָה הָיָה רַק מְעִין הַגִּילּוּי), (דְּלָעֵתִיד),
with the coming of our righteous Mashiach, may it be very soon.	בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ, בְּקָרוֹב מְאֹד

[NOTE: 🔍 Summary

This discourse explores a paradox in the structure of wisdom and revelation—how particularity can reach beyond generality, and how the details (פְּרָטִים) can sometimes access loftier spiritual roots than the general principles (כְּלָלִים) from which they derive.

It begins by discussing the relationship between **Chochmah** (wisdom) and **Binah** (understanding). Though Chochmah is the source-point (the klal) from which Binah elaborates many particulars, **the root of Binah is higher than that of Chochmah**. This means that by analyzing and expanding the particulars of a concept (as Binah does), one can reach **new insights and revelations not found in the original klal**.

This pattern also applies to **dibbur (speech)** and the transmission of ideas. When a teacher explains an idea—especially to a less knowledgeable student—the need to break the concept down into many details actually draws deeper understanding even within the teacher. The Rebbe emphasizes: when a student asks difficult questions (קוֹשִׁיּוֹת), it forces the teacher to discover new depths in the concept.

This is then applied to **the creation of the world through ten utterances** (עֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת), which emerge from a singular utterance (מְאָמַר אֶחָד). The world appears to descend from general to specific, but by engaging the *details* of creation and overcoming their challenges (like a student’s tough questions), we are actually elevated to a place higher than the source—**reaching the essence of Divine light**, above even the initial will for creation.

This paradigm continues in **Torah study**: Torah was given first in general form (like the Ten Commandments) and then elaborated into the vast body of Torah SheBaal Peh (Oral Law). Yet **through deep toil in the details**, even a student’s innovations can draw light from a **more essential, concealed level of Torah**, higher than the written form. This is what the sages mean by “Everything that a diligent student will innovate was already said

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

**With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,
5728/1968**

at Sinai”—because **each true chiddush (innovation)** is rooted in the innermost essence of Torah, which transcends its revealed form.

The Rebbe concludes: this labor in Torah—particularly in its **inner dimension (Pnimityus HaTorah)**—leads us directly to the **revelation of Mashiach's Torah**, and ultimately to the **revelation of Atzmus Ein Sof** (the Essence of the Infinite) without garments. Just as “I have found My servant David” expresses a sudden find, the final revelation will come as a **“metziah” (unexpected discovery)**—a gift we merit through effort and yearning.

Practical Takeaway

Don't be intimidated by the intricate details of Torah study—**that's where the deepest light is hidden**. The more you toil in understanding the small, seemingly minute ideas—especially within Chassidus—the more you touch the **essence of the Torah**, and even the essence of G-dliness itself. Your **questions, struggles**, and even the back-and-forth of learning are not distractions—they are the very tools that reveal new spiritual levels.

So whenever you engage deeply with a concept—even if it seems dry or overly technical—know that you are unlocking aspects of Torah **that reach beyond the heavens**. And through this toil, especially in learning the **inner teachings of Torah**, we draw down the very light of Mashiach's revelation.

Chassidic Story: The Rebbe and the Innovation of a Student

In the early 1950s, a young man wrote to the Lubavitcher Rebbe asking whether his personal Torah insight—something novel he had developed through study—had any spiritual value, given that it wasn't found in any prior sources. The young man was uncertain: “Is it even *Torah* if I came up with it myself?”

The Rebbe responded with a smile that echoed centuries of Chassidic depth:

“The Gemara says: נאמר למשה בסיני – כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש – Everything a student will innovate was already said to Moshe at Sinai. So if your insight is true and born of Torah toil—it's not only valid, it was waiting for *you* to uncover it.”

He continued:

“Sometimes, the deepest revelations are hidden in the hardest labor. Even Moshe didn't speak them—they were whispered into the silence of Sinai just for you to ‘find.’ That's the power of יגעתי ומצאתי (I toiled and I found).”

This student would later become a prominent scholar, often attributing his confidence in innovating and publishing Torah ideas to that one reply from the Rebbe.

(Source: Adapted from a firsthand letter published in *Igrot Kodesh*, Vol. 6, Letter #1693) **END NOTE**]

The Rebbe

בס"ד. יום ב' ד'חג השבועות ה'תשכ"ח

**With the help of Heaven. Second day of the Festival of Shavuos,
5728/1968**

Letter from the holy words of the Rebbe, may he live and be well	מכתב כבוד קדשת אדמו"ר שליט"א
With G-d's help, Sunday, Parshas <i>Naso Es Rosh</i> , Rosh Chodesh Sivan, year 5749,	ב"ה, יום ראשון פְּרַשְׁת נְשֵׂא אֶת רֹאשׁ, ראש חֹדֶשׁ, סיון שְׁנַת תשמ"ט
Brooklyn, New York	ברוקלין, ניו יורק
To all the sons and daughters of Israel, wherever they may be—	אֵל כָּל בְּנֵי וּבָנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכֹל מְקוֹם שָׁהֵם
May Hashem be upon them and grant them life...	....ה' עֲלֵיהֶם יַחֲיוּ
Peace and blessing!	שְׁלוֹם וּבְרָכָה
In the third month after the children of Israel left the land of Egypt—on this very day, that is, Rosh Chodesh—they arrived at the wilderness of Sinai, and Israel camped there—"camped," in the singular form, as one man with one heart—facing the mountain, to receive the Torah from Mount Sinai.	בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּיּוֹם הַזֶּה – זֶה רֹאשׁ חֹדֶשׁ – בָּאוּ מִדְּבַר סִינַי, וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל – וַיַּחַן לְשׁוֹן יְחִיד, כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד – וַגַּד הִקְהֵר – לְקַבֵּל הַתּוֹרָה מֵהַר סִינַי
And on the second day, it was said to them: "And you shall be to Me"—in both the form of a command and a promise—"a kingdom of priests and a holy nation."	וּבַיּוֹם הַשְּׁנַי נֹאמַר לָהֶם וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי (לְשׁוֹן צִוּוּי וּלְשׁוֹן הַבְּטָחָה) מַמְלַכַת כֹּהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ
And on the third day, the command of boundary-setting was given: "Be careful not to ascend the mountain," etc.	וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נֹאמַר לָהֶם מִצְוַת הַגְּבֻלָה, הַשְּׁמָרוּ! לְכֶם עֲלוֹת בְּהָר וְגו'
And on the fourth day, they were instructed in the mitzvah of separation—from materiality and physicality—"today and tomorrow," and to be prepared during these days for the day of the Giving of the Torah, the sixth of Sivan, on which the Torah was given.	וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי נֹאמַר לָהֶם מִצְוַת פְּרִישה – מֵהַחֹמֶר וְהַנְּשָׂם – הַיּוֹם וּמָחָר, וְלִהְיוֹת נְכוּנִים בַּיָּמִים אֵלֶּה לַיּוֹם קִבַּלְת הַתּוֹרָה, שֶׁשָׁה בְּסִינּוֹן בּוֹ נִתְּנָה תּוֹרָה
And these days are remembered and relived every year anew—and even more, truly anew—with a receiving of the Torah in joy and inwardness.	וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנִעֲשִׂים מְדֵי שָׁנָה בְּשָׁנָה כְּחֹדְשִׁים, וְעַד – חֹדְשִׁים מִמָּשׁ – קִבַּלְת הַתּוֹרָה בְּשִׂמְחָה וּבַפְּנִימִיּוֹת
And fulfillment of the verse: "May my prayer come before You swiftly—incline Your ear to my cry."	וַיִּקְוִיִּים תִּיכֶף הִיעוּד תְּבוֹא לְפָנַי תְּפַלְתִּי הֵטָה אָזְנְךָ לְרִינָתִי
With honor and blessing, and with a holiday blessing—"Festivals for rejoicing,"	בְּכֹבוֹד וּבְבִרְכָה, וּבְבִרְכַת הַחַג, מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
—and all agree, on the holiday of Atzeres, that "we too require it for you," and to the receiving of the Torah in joy and inwardness.	– וְהַכֹּל מוֹדִים בְּעֲצָרַת דְּבַעֲיָנוּ נִמְי לָכֶם – וְלְקַבֵּל הַתּוֹרָה בְּשִׂמְחָה וּבַפְּנִימִיּוֹת